

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 20CoPr/1/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8714203654
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 12. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Boroň
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8714203654.3

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Boroňa a členov senátu JUDr. Petra Straku a JUDr. Viery Kandrikovej v právnej veci žalobkyne F. K., T.. XX.XX.XXXX, H. D. XX, Y., právne zastúpená JUDr. Mariánom Kollárom, advokátom, Mnoheľova 22, Poprad, proti žalovanému VIRDE SLOVAKIA s.r.o., so sídlom Záhradná 670, Batizovce, IČO: 36 603 881, právne zastúpený Steiner & Associates s.r.o., advokátskou kanceláriou, Moyzesova 46, Košice, o zaplatenie 7.229,38 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn. 17Cpr/7/2014-365 zo dňa 4.10.2017 takto

rozhodol:

Zrušuje sa rozsudok a vec sa vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Prvoinštančný súd napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že cit.:

„I. Žalobu z a m i e t a .

II. P r i z n á v a žalovanému voči žalobkyňi náhradu trov konania v plnom rozsahu.

III. Žalobkyňa je p o v i n n á zaplatiť trovy štátu na účet Okresného súdu Poprad vo výške 450,70 eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.“

Svoje rozhodnutie okrem iného odôvodnil tým, že žalobkyňa sa žalobou domáhala, aby sú zaviazal žalovaného k zaplateniu sumy 7.229,38 Eur s 9,25 % úrokom z omeškania z jednotlivých súm špecifikovaných v žalobe z titulu nevyplatenej mzdy za vykonanú prácu nadčas a náhradu za nevyčerpanú dovolenku. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba je v plnom rozsahu nedôvodná a žalobkyňa v konaní neuniesla dôkazné bremeno, nepreukázala oprávnenosť základu ani výšky nároku. V konaní žalobkyňa predkladala množstvo dôkazov, ktoré však oprávnenosť nároku nepreukázali.

K 1. uplatnenému nároku na náhradu mzdy za prácu nadčas žalobkyňa nepreukázala, žeby s žalovaným ako zamestnávateľom sa dohodla ústne alebo písomne o práci nadčas. Žalovaný poprel, žeby žalobkyňi nariadil výkon práce nadčas. Žalobkyňa síce predložila knihu príchodov a odchodov, v ktorej sa nachádzali údaje o práci žalobkyne. Nie je zrejmé, prečo príchody a odchody žalobkyne nezapisovala do knihy príchodov a odchodov ostatných zamestnancov. Žalobkyňa nikdy vo vzťahu k žalovanému počas trvania pracovného pomeru neuplatnila nárok na náhradu mzdy za práce nadčas. Neuplatnila nárok ani vo vzťahu k svedkyňi Z., ktorá spracovávala mzdy pre žalovaného, hoci práve žalobkyňa jej predkladala mesačne podklady vo vzťahu k ostatným zamestnancom. Ani vypočutí svedkovia - bývali zamestnanci žalovaného nepreukázali oprávnenosť nároku žalobkyne, ani svedok I. K.. Svedkovia síce uvádzali, že žalobkyňa vykonávala prácu v hoteli D. aj mimo riadneho pracovného času, avšak nevedeli presne špecifikovať čas výkonu práce, v ten ktorý deň. Ani predkladané fotografie zo strany žalobkyne nepreukazujú oprávnenosť nároku. Podľa názoru súdu nie je zrejmé, prečo žalobkyňa tak ako iní zamestnanci si priebežne neuplatnila nárok na náhradu mzdy za prácu nadčas.

K procesnej obrane žalovaného týkajúcej sa právnej úpravy v Zákonníku práce upravujúcej maximálny počet nadčasov treba uviesť, že uvedené nemá vplyv na právne posúdenie veci. Ak by žalobkyňa

preukázala oprávnenosť nároku, na uvedené by nemalo vplyv maximálny počet nadčasov určený Zákonníkom práce. Ani tvrdenie o prevádzkovaní živnosti žalobkyne nemalo by vplyv na právne posúdenie veci. Žalobkyňa mohla vykonávať prácu nadčas u žalovaného a zároveň spolu s rodinnými príslušníkmi prevádzkovať živnosť.

K 2. uplatnenému nároku na náhradu mzdy za dovolenku žalobkyňa taktiež neunesla dôkazné bremeno. Žalovaný v konaní uznal nárok žalobkyne na náhradu mzdy za dovolenku vo výške 280,90 Eur, túto sumu žalobkyni uhradil dňa 09.07.2012. Žalobkyňa nepreukázala nárok na náhradu mzdy za dovolenku v inom rozsahu, preto tento nárok žalobkyne zanikol plnením, žaloba je aj v tejto časti nedôvodná. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalobkyňa, ktorá navrhla odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Poukázala na to, že predmetný rozsudok považuje za nezákonný, pretože podľa jej názoru sú v danej veci splnené zákonné podmienky na podanie odvolania podľa § 365 ods. 1 písm. f) , h) CSP, lebo súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a toto rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd prvej inštancie podľa jej názoru v rozpore s ust. § 149 a nasl. CSP neakceptoval ňou použité prostriedky procesného útoku, ktoré vychádzali z toho, že sa ústne dohodla so štatutárnym orgánom žalovaného o dodatočnom zaplatení práce nadčas a práce vykonávanej cez sviatky a dni nepretržitého odpočinku. Poukázala na to, že ako vyplýva z bodu 3 pracovnej zmluvy, rozsah pracovnej činnosti vedúceho pracovníka v hoteli Š. H. nebolo možné fyzicky zabezpečiť v riadnom pracovnom čase. Zároveň poukázala na to, že viedla evidenciu dochádzky pre ostatných zamestnancov, ktorým žalovaný preplácal pravidelne každý mesiac odpracované nadčasy a vo vzťahu k jej osobe bola vedená evidencia samostatne, čo súdu aj preukázala predložením kópií tejto evidencie dochádzok. Namietala, že súd v celom rozsahu vychádzal z tvrdení štatutárneho zástupcu žalovaného v tom, že nemal vedomosť, aby podávala stravu v nočných hodinách, avšak pripustil, že raz - dvakrát mala otvoriť dvere nejakému hosťovi. Ďalej poukázala na predložené dôkazy pred súdom prvej inštancie v súvislosti s knihou ubytovaných hostí, mailovej korešpondencie medzi ňou a štatutárnym zástupcom a predloženú fotodokumentáciu. Konštatovanie prvoinštančného súdu v bodoch 31. a 32. o nepreukázaní jednotlivých nárokov považuje odvolateľka za absolútne nedostatočné a neprípustné, čím došlo k rozporu s ust. § 6 CSP k nezabezpečeniu rovného postavenia obidvoch procesných strán, spočívajúceho v rovnakej miere možnosti uplatňovania prostriedkov procesného úroku a prostriedkov procesnej obrany. Podľa odvolateľkinho názoru prvoinštančný súd vydal nezákonný rozsudok, lebo v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR porušil povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola riadnym spôsobom poskytnutá ochrana jej osobe ako žalobcovi v medziach zákonov právneho poriadku SR. V ďalšom poukázala na to, že dostatočným spôsobom preukázala tak z jednotlivých listinných dôkazov, ako aj svedeckých výpovedí, že ako zamestnanec žalovaného za tejto situácie a v súlade s zmluvou vykonávala pre zamestnávateľa prácu, ktorá vyplývala z existujúceho pracovného pomeru, avšak táto práca z časového hľadiska presiahla stanovený týždenný pracovný čas.

3. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky na potvrdenie rozsudku (§ 387 CSP) ani na jeho zmenu (§ 388 CSP).

4. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

5. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

6. V tejto súvislosti je právne významné ust. § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

7. V danej veci sa jedná o spor medzi bývalou zamestnankyňou a bývalým zamestnávateľom, kde bývala zamestnankyňa (žalobkyňa) sa domáha vyplatenia mzdy za nadčasy v bežný pracovný deň, nadčasy počas víkendu a nadčasy za práce vykonávané v dňoch pracovného pokoja (sviatku) za mesiace apríl 2011 až december 2011, ako aj nárok za nevyčerpanú dovolenku za rok 2011.

8. Druhá hlava Civilného sporového poriadku upravuje spory s ochranou slabšej strany, pričom 3. diel tejto hlavy upravuje individuálne pracovnoprávne spory v § 316 a nasl., z ktorých je evidentné, že v štandardnom (všeobecnom) sporovom konaní súd môže podľa § 185 vykonať v podstate len tie dôkazy, ktoré navrhli strany sporu. Ustanovenie § 319 má k ustanoveniu § 385 špeciálnu povahu a v individuálnom pracovnoprávnom spore môže súd vykonať aj tie dôkazy, ktoré zamestnanec nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd tu má sám dôkaznú iniciatívu, ide o uplatnenie tzv. vyšetrovacieho princípu, pričom zamestnávateľ je povinný poskytnúť súčinnosť za splnenia podmienky, že to možno od neho spravodlivo žiadať. Neposkytnutie súčinnosti môže byť sankcionované poriadkovou pokutou podľa § 102. Povaha individuálneho pracovnoprávneho sporu a postavenie zamestnanca ako objektívne a prirodzene slabšej strany právneho i procesnoprávneho vzťahu ipso facto vylučujú uplatnenie prísnej koncentrácie konania typickej pre všeobecné sporové konania, avšak len vo vzťahu k zamestnancovi.

9. So zreteľom na uvedené, ak žalobkyňa poskytla a predložila súdu prvej inštancie knihu príchodov a odchodov, fotodokumentáciu, tak konštatovanie súdu prvej inštancie o neunesení dôkazného bremena a nepreukázaní oprávnenosti základu ani výšky nároku zo strany súdu prvej inštancie je nesprávne a neudržateľné.

10. V prejednávanej veci je totiž zrejmé, že žalobkyňa svojou procesnou aktivitou predkladala dôkazy a ak takúto dôkaznú situáciu žalovaný chcel narušiť, potom mal jednotlivé dôkazy zo strany žalobkyne procesnou obranou vyvrátiť.

11. Už teraz je zrejmé, že ak žalovaný nepochybné nepoveril iného zamestnanca, aby vykonával záznamy a viedol knihu dochádzok pre žalobkyňu a zaznamenával tak jej príchody a odchody a žalobkyňa túto evidenciu si viedla sama, tak takúto okolnosť nemožno vyhodnotiť v neprospech žalobkyne ako slabšej zmluvnej strany.

12. Odvolaciemu súdu sa za takejto situácie javí nárok žalobkyne ako vysoko pravdepodobný, a to aj s poukazom na to, že žalobkyňa bývala v hoteli a v prípade, že boli ubytovaní hostia, tak sa skutočne jednalo o nepretržitú prevádzku a v podstate žalobkyňa bola k dispozícii vždy, non stop.

13. Za takejto situácie odvolací súd konštatuje, že z obsahu spisu je daný nárok žalobkyne čo do základu. Súd prvej inštancie sa však výšky nároku žalobkyne ani nedotkol, a preto odvolací súd rozsudok v súlade s ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

14. Úlohou súdu prvej inštancie bude vyhodnotiť predloženú knihu príchodov a odchodov (dochádzky) fotodokumentáciu v naznačenom smere a bude sa zaoberať ďalej výškou uplatneného nároku.

15. Súd prvej inštancie je právnym názorom odvolacieho súdu viazaný (§ 391 ods. 2 CSP.)

16. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).